

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL VŠĮ „Š1“ 2016-09-30 SKUNDO**

2016 m. gruodžio 21 d. Nr. S-273 (7-220/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršalienės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės – pranešėja

sekretoriaujant

Jūratei Dalmantaitei

dalyvaujant mokesčių administratoriaus atstovui
mokesčių mokėtojui nedalyvaujant

R. M.

2016-11-15 posėdyje išnaginėjusi VŠĮ „Š1“ (toliau – Pareiškėjas) 2016-09-30 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016-08-04 sprendimo Nr. 69-87, n u s t a t ė:

Inspekcija 2016-08-04 sprendimu Nr. 68-87 patvirtino Vilniaus apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Vilniaus AVMI) 2016-05-18 sprendimą Nr. (4.65)-FR0682-305, kuriuo Pareiškėjui nurodyta į biudžetą sumokėti 7256,90 Eur gyventojų pajamų mokestį (toliau – GPM), 2965,18 Eur GPM delspinigius, 726 Eur GPM baudą, 20543,62 Eur pelno mokestį (toliau – PM), 6782,59 Eur PM delspinigius, 2054 Eur PM baudą.

Sprendime nurodoma, jog Vilniaus AVMI atliko Pareiškėjo pridėtinės vertės mokesčio, GPM, PM apskaičiavimo, deklaravimo bei sumokėjimo teisingumo patikrinimą už laikotarpį nuo 2010-01-01 iki 2013-12-31. Nustatyta, kad Pareiškėjo buhalterinėje apskaitoje apskaitytos ir iš Pareiškėjo kasos išmokėtos 192100 Lt išmokos gyventojams už suteiktas mokymo paslaugas, priskirtinos A klasės pajamoms. Pareiškėjas nuo minėtų išmokų GPM neišskaičiavo ir nedeklaravo. Vilniaus AVMI, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatymo (toliau – GPMĮ) 6 straipsnio, 20 straipsnio, 23 straipsnio 1 dalies nuostatomis, nuo išmokėtos 192100 Lt sumos Pareiškėjui apskaičiavo 25056,52 Lt GPM.

Inspekcija nurodo, kad Pareiškėjas pateiktose paramos gavimo ir panaudojimo metinėse ataskaitose deklaravo, jog parama (2010 m. – 40493 Lt, 2013 m. – 28000 Lt) buvo panaudota saviems tikslams. Pareiškėjas dokumentų, patvirtinančių paramos panaudojimą saviems tikslams, nepateikė. Nustatyta, kad Pareiškėjas vykdė komercinę veiklą, teikė mokymo paslaugas (kitą,

niekur nepriskirtą, švietimą), iš kurių uždirbo pelną. Vilniaus AVMI, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos pelno mokesčio įstatymo (toliau – PMĮ) 4 straipsnio 6 dalies nuostatomis, gautą paramą (2010 – 40493 Lt, 2013 m. – 28000 Lt) priskyrė pelno mokesčio bazei. Patikrinimo metu nustatyta, kad Pareiškėjas į 2010 m. sąnaudas įtraukė 186000 Lt sumą, pagal Latvijos įmonės D1 SIA nuo 2010-01-29 iki 2010-12-29 įformintas sąskaitas Nr. STC10-01/1 – Nr. STC10-12/1 (12 vnt.) už ATLS kursų organizavimo paslaugas. Pareiškėjas dokumentų, patvirtinančių mokymo kursų organizavimą, nepateikė, Latvijos mokesčių administratorius nepatvirtino, jog įmonė sandorį su Pareiškėju būtų apskaičiusi buhalterinės apskaitos registruose, todėl vadovaujantis PMĮ 17 straipsnio 1 dalies nuostatomis, Pareiškėjo sąnaudos 2010 m. sumažintos 186000 Lt.

Inspekcija nurodo, kad Pareiškėjas tikrinamuoju laikotarpiu prekių iš Latvijos įmonės T1 SIA už 113040,88 Eur (390307,55 Lt) pagal 2010-12-17 sąskaitą Nr. 20-10 nepirko. Latvijos įmonė T1SIA Pareiškėjo įsiskolinimą perėmė iš Latvijos įmonės D1 SIA, kuris susidarė pagal šios įmonės 2008-12-10 išrašytą sąskaitą Nr. 02-12/08 (Pareiškėjo gautus ir veikloje naudotus medicininius treniruoklius ir medžiagas, kuriems buvo skaičiuojamas nusidėvėjimas). Pareiškėjas didžiosios knygos sąskaitoje Nr. 600 nepagrįstai apskaitė 362307,59 Lt prekių vertę pagal sąskaitą Nr. 20-10, ją įtraukė į sąnaudas, mažinančias apmokestinamąjį pelną. Dėl šio pažeidimo Pareiškėjo sąnaudos sumažintos 362307,59 Lt suma, t. y. 2010 m. – 13358,02 Lt, 2013 m. – 348949,57 Lt.

Vilniaus AVMI 2016-05-18 sprendimu Nr. (4.65)-FR0682-305 patvirtino patikrinimo aktą ir apskaičiuotą 7256,90 Eur GPM, 20543,62 Eur PM, ir, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 96–99 straipsnių nuostatomis, apskaičiavo 2965,18 Eur GPM ir 6782,59 PM delspinigius, vadovaudamasi MAĮ 139 straipsnio nuostatomis, skyrė 10 proc. dydžio 726 Eur GPM ir 2054 Eur PM baudą.

Dėl gyventojams išmokėtų lėšų apmokestinimo. Pareiškėjas su partneriu UAB „K1“, laimėję atvirą konkursą, sudarė paslaugų viešojo pirkimo–pardavimo sutartis (2009-08-07 Nr. 09-08-1P ir 2012-07-25 Nr. 12-07-1P) su Sveikatos apsaugos ministerijos Ekstremalių sveikatai situacijų centru dėl mokymo paslaugų teikimo pagal 4 mokymo paketus: pažangus gyvybės palaikymas traumos atveju, pagrindinė pagalba ištikus traumai, skubioji medicinos pagalba, šiuolaikinė specializuota reanimacinė pagalba. Mokymai vyko nuo 2009-10-29 iki 2013-11-29.

Minėti mokymai paruošti pagal Amerikos chirurgų kolegijos (*American College of Surgeons*) Aukštesniojo lygio gyvybės palaikymo, įvykus traumai, (*Advanced Trauma Life Support*) programą. Mokymai buvo skirti gydytojams ir gydymo įstaigų darbuotojams. Pareiškėjui mokymo paslaugas teikė Vilniaus ir Kauno gydymo įstaigų gydytojai, mokslininkai ir dėstytojai, kurie darbo sutarčių su Pareiškėju nebuvo sudarę.

Dėl mokymo paslaugų teikimo Pareiškėjas buvo sudaręs 2009-01-30 partnerystės sutartį su 10 instruktoriumi, 2009-06-26 paskaitų skaitymo paslaugų sutartį Nr. 09/06/26-6 su 7 lektoriais (jie yra įrašyti ir partnerystės sutartyje), o su 6 asmenimis Pareiškėjas nepateikė sudarytų sutarčių, tačiau jiems išmokėjo išmokas už mokymo paslaugas. Pareiškėjas nuo 2010-03-26 iki 2012-05-18 lektoriams išmokėtas išmokas už mokymus Didžiosios knygos registre apskaitė kaip paslaugų savikainą, o nuo 2012-10-22 iki 2013-12-28 lektoriams išmokėtas išmokas įvardino kaip pajamų paskirstymą pagal jungtinės veiklos sutartį. Pareiškėjas už suteiktas mokymo paslaugas Lietuvos gyventojams 2010–2013 m. išmokėtas išmokas deklaravo gyventojams išmokėtų išmokų pagal išmokų išmokėjimo tvarką priskiriamų B klasės pajamoms pažymose.

Nustatyta, kad gyventojai (patikrinimo akto 1 priedas), kuriems Pareiškėjas išmokėjo 132000 Lt išmokas, buvo įsigiję verslo liudijimus kvalifikacijos tobulinimo veiklai, o nuo 2012 m. – kvalifikacijos tobulinimo ir papildomo mokymo veiklai. Ši veikla įeina į tokias EVRK klases: 855100 – sportinis ir rekreacinis švietimas, 855200 – kultūrinis švietimas, 855900 – kitas, niekur kitur nepriskirtas, švietimas, t. y. paslaugos, kurias teikė gyventojai, įsigiję verslo liudijimus, sutampa su Pareiškėjo faktiškai vykdyta veikla.

Inspekcija pažymi, kad pagal Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002-11-19 nutarimą Nr. 1797 „Dėl Verslo liudijimų išdavimo gyventojams taisyklių“ verslo liudijimas suteikia teisę parduoti savo gamybos prekes ir teikti paslaugas juridiniams asmenims tik tuo atveju, kai veiklos,

kuria gali būti verčiamasi turint liudijimą, rūšis nėra viena iš veiklos, kuria faktiškai verčiasi juridinis asmuo, rūšių.

Gyventojai (patikrinimo akto 2 priedas), kuriems Pareiškėjas išmokėjo 60100 Lt išmokas pagal individualios veiklos pažymą, nebuvo įsiregistravę individualios veiklos arba turėjo įregistruotą individualią veiklą pagal EVRK šioms veiklos rūšims: 721940 – medicinos mokslų tiriamieji ir taikomieji darbai, 014920 – bitininkystė, 015000 – žemės ūkio individuali veikla, 552000 – poilsiautojų ir kita trumpalaikio apgyvendinimo veikla, 478900 – kitų prekių mažmeninė prekyba kioskuose ir prekyvietėse, kurios neatitiko Pareiškėjui suteiktų paslaugų pobūdžio. Pareiškėjas neturėdamas patvirtinančių dokumentų apie gyventojų įregistruotą individualią veiklą, jiems išmokėtas išmokas priskyrė B klasės pajamoms.

Inspekcija nurodo, kad Pareiškėjas pateikė sąrašą gyventojų, kurie vykdė ATLS mokymus bei mokymų pravedimo datas ir kasos išlaidų orderius, patvirtinančius pinigų išmokėjimo faktą gyventojams, tačiau nepateikė gyventojų išrašytų prekių (paslaugų) pirkimo–pardavimo kvitų, verslo liudijimų kopijų.

Mokesčių administratorius nustatė, kad visi gyventojai, 2012–2013 m. teikę Pareiškėjui mokymo paslaugas, yra pateikę metines pajamų mokesčio deklaracijas, tačiau nuo Pareiškėjo jiems išmokėtų sumų pajamų mokesčio nedeklaravo ir nesumokėjo.

Kadangi Pareiškėjas nepateikė gyventojų išrašytų prekių (paslaugų) pirkimo–pardavimo kvitų, verslo liudijimų kopijų, neįsitikino, ar gyventojams išduoti verslo liudijimai suteikia teisę teikti atitinkamo pobūdžio paslaugas, ar veiklos, kuria gali būti verčiamasi turint liudijimą, rūšis nėra viena iš veiklos, kuria faktiškai verčiasi juridinis asmuo, rūšių, mokesčių administratorius, Pareiškėjo išmokėtas išmokas priskyrė A klasės pajamoms.

Dėl gautos paramos. Inspekcija nurodo, kad pagal Lietuvos Respublikos labdaros ir paramos įstatymo 3 straipsnio 1 dalies nuostatas labdaros dalykai šiame įstatyme nurodytiems labdaros gavėjams teikiami jų minimaliems socialiai priimtiniams poreikiams tenkinti. Pagal to paties įstatymo 10 straipsnio 1 dalies nuostatas paramos gavėjai pagal šį įstatymą gautą paramą gali naudoti savo įstatuose ar nuostatuose numatytiems visuomenei naudingiems tikslams, labdarai. Pagal PMĮ 4 straipsnio 6 dalies 1 punkto nuostatas vieneto mokesčio bazė taip pat yra gauta parama, panaudota ne pagal Lietuvos Respublikos labdaros ir paramos įstatyme nustatytą paramos paskirtį.

Kaip matyti iš bylos medžiagos, Pareiškėjas 2007-10-04 buvo įsteigtas kaip pelno nesiekiantis ribotos civilinės atsakomybės juridinis asmuo. Pareiškėjo įstatuose nurodytas tikslas – tenkinti viešuosius interesus vykdant visuomenei naudingą veiklą. Paramos gavėju Pareiškėjas įregistruotas 2007-10-04. Mokestiniais pavedimais į atsiskaitomąją sąskaitą gautą paramą Pareiškėjas įtraukė į paramos gavimo ir panaudojimo metines ataskaitas ir deklaravo, jog 2010 m. – 40493 Lt, 2013 m. – 28000 Lt parama buvo panaudota saviems tikslams, t. y. 2010 m. – 11746 Lt kvalifikacijai tobulinti, 12563 Lt darbo užmokesčiui bei socialiniam draudimui, 16184 Lt paslaugoms, 2013 m. – 28000 Lt socialiniam projektui vykdyti. Didžiosios knygos sąskaitoje Nr. 3422 „Gauta parama“ apskaityta, jog 2013-12-31 nepanaudotos paramos likučio nėra. Pareiškėjas dokumentų, patvirtinančių paramos panaudojimą saviems tikslams, nepateikė, todėl mokesčių administratorius gautą paramą (2010 m. – 40493 Lt, 2013 m. – 28000 Lt) priskyrė pelno mokesčio bazei.

Dėl kursų organizavimo paslaugų pirkimo. Pareiškėjas su Latvijos įmone D1 SIA 2010-01-14 sudarė paslaugų teikimo sutartį Nr. 10/01/14-1, pagal kurią Latvijos įmonė įsipareigojo organizuoti ATLS kursus Taline, Estijoje, organizuoti sinchroninį vertimą, tiekti įrangą, o Pareiškėjas – pateikti visą reikiamą informaciją. D1 SIA už kursų organizavimą Estijoje nuo 2010-01-29 iki 2010-12-29 Pareiškėjui įformino sąskaitas Nr. STC10-01/1 – Nr. STC10-12/1 (12 vnt.) už 53869,32 Eur (186000 Lt). Šią sumą Pareiškėjas įtraukė į sąnaudas.

Inspekcija pažymi, kad Pareiškėjas nepateikė dokumentų, patvirtinančių atsiskaitymo su lektoriais datas, sumas, ir kitų (apmokėjimo už patalpų nuomą, degalus, susirašinėjimą su D1 SIA atstovais ir pan.), kurie pagrįstų sąnaudų apskaičiavimą ir patvirtintų, kad paslaugos buvo suteiktos.

Inspekcijos VIES duomenų bazės duomenimis, Latvijos įmonė D1 SIA nuo 2009-12-09 iki 2010-12-29 paslaugų bei prekių tiekimo Pareiškėjui nedeklaravo. Latvijos mokesčių administratorius nurodė, kad nėra informacijos, jog D1 SIA minėtą sandorį su Pareiškėju būtų apskaičiusi buhalterinės apskaitos registruose, prie atsakymo į paklausimą pridėjo dokumentų kopijas: 2010-01-14 sutarties Nr. 10/01/14-1, paslaugų sutarties su OOO „A1“, 2010-12-29 sąskaitos Nr. 10-12-29/1, tačiau dokumentų, kurie pagrįstų patirtų sąnaudų apskaičiavimą, nepateikė.

Inspekcija nurodo, kad OOO „A1“ 2009-10-29 sudarė paslaugų sutartį su Pareiškėju (pirkėjas) ir D1 SIA (tarpininku) dėl ATLS kursų organizavimo paslaugų teikimo Taline ir Maskvoje. OOO „A1“ Pareiškėjui 2010-12-29 išrašė sąskaitą Nr. 10-12-29/1 už kursų organizavimo paslaugas Taline už 17200 Eur (59388,16 Lt). Mokesčių administratorius pagal minėtą OOO „A1“ sąskaitą Pareiškėjo pateiktuose banko išrašuose ir kasoje pinigų sumokėjimo fakto nenustatė.

Sprendime pažymima, kad Latvijos įmonė D1 SIA 2014-04-25 rašte nurodė, kad ATLS kursai 2010 m. buvo organizuoti adresu: (duomenys neskelbtini), juose apmokyti 4 instruktoriai. Mokymus vedė lektorius T. S. . Taip pat mokymai vyko adresu: (duomenys neskelbtini), buvo apmokyta 20 asmenų (paskaitas skaitė Estijoje apmokyti 4 instruktoriai).

Inspekcija pažymi, kad T. S. už 2010–2013 m. pateiktose metinėse pajamų mokesčio deklaracijose iš užsienio šalių gautų pajamų nedeklaravo.

Pabrėžiama, kad D1 SIA 2014-11-20 rašte nurodė, kad „nuo 2009 m. iki 2010 m. gruodžio 29 d. SIA „D1“ suteikė tarpininkavimo paslaugas dėl ATLS mokymo kursų organizavimo Taline ir Maskvoje. Nuo 2010-01-14 su VšĮ „Š1“ buvo sudaryta paslaugų sutartis Nr. 10/1/14-1, be to, 2009-10-29 buvo sudaryta sutartis su OOO „A1“. OOO „A1“ buvo atsakinga už ATLS kursus Taline ir Maskvoje. Už visas išlaidas, susijusias su atlyginimo mokėjimu lektoriams už kursų vedimą buvo atsakingas kursų organizatorius OOO „A1“, kuris pats ir atsiskaitė su lektoriais.“

Sprendime nurodoma, kad pagal mokesčių teisės aktų nuostatas sąnaudos – visos išlaidos, patirtos uždirbant pajamas. Sąnaudos turi būti pagrindžiamos galiojančiais sandoriais, todėl vienetas, sudarydamas sandorį, turi būti įsitikinęs, kad šio sandorio antroji šalis nėra fiktyvus ūkio subjektas ir kad jis turi teisę vykdyti sandoriu sukurtas pareigas (vykdyti atitinkamą veiklą). Vien atitinkamų išlaidų pripažinimas sąnaudomis savaime nereiškia jų pripažinimo leidžiamais atskaitymais (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2015-06-16 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1409-602/2015). LVAT taip pat yra akcentavęs, kad apskaičiuojant apmokestinamąjį pelną, sąnaudomis gali būti pripažintos ir apskaitytos tik tos išlaidos, kurios buvo patirtos uždirbant pajamas, gautas per atskaitinį laikotarpį (LVAT 2011-05-05 nutartis administracinėje byloje Nr. A-442-1141/2011, 2012-01-30 nutartis administracinėje byloje Nr. A-438-92/2012).

Sprendime konstatuojama, jog Pareiškėjui nepateikus sutarčių, sudarytų su ATLS kursų pirkėjais užsienyje, tikrinamu laikotarpiu buhalterinėje apskaitoje neapskaičius ir nedeklaravus iš užsienio šalių gautų pajamų, mokesčių administratorius, vadovaudamasis PMĮ 17 straipsnio 1 dalies nuostatomis, Pareiškėjo sąnaudas 2010 m. sumažino 186000 Lt. Pareiškėjui neįrodžius (nepateikus pagrindžiančių dokumentų), jog mokymo paslaugos užsienio klientams iš tikrųjų buvo suteiktos, negalima teigti, jog sąnaudos buvo patirtos.

Dėl medicininių treniruoklių pirkimo. Inspekcija pažymi, kad pagal Latvijos įmonės D1 SIA 2008-12-10 išrašytą sąskaitą Nr. 02-12/08 Pareiškėjas įsigijo 40 vnt. medicininių treniruoklių už 128944,62 Eur (445219,98 Lt). Minėtus treniruoklius Pareiškėjas apskaitė kaip ilgalaikį turtą ir ilgalaikio turto apskaitos kortelėje nurodė, kad treniruoklius 2009-11-01 perdavė UAB „K1“, kuris, kaip partneris teikiant mokymo paslaugas pagal jungtinės veiklos sutartis (2009-07-15 ir 2012-06-06), medicininius treniruoklius naudojo veikloje uždirbant pajamas. Pareiškėjas už 2010–2013 m. apskaičiavo 417378 Lt ilgalaikio turto nusidėvėjimo sumą, kurią įtraukė į Pareiškėjo tikrinamojo laikotarpio sąnaudas.

Inspekcijos sprendime nurodyta, kad Pareiškėjo 2010-01-01 apskaityta skola Latvijos įmonei D1 SIA sudarė 390308 Lt. Šį įsiskolinimą pagal trišales reikalavimų įskaitymų sutartis tarp

Pareiškėjo, Latvijos įmonių D1 SIA ir T1 SIA perėmė T1 SIA. Dėl skolos apmokėjimo Latvijos įmonė T1 SIA Pareiškėjui 2010-12-17 išrašė sąskaitą Nr. 20-10 už 113040,88 Eur (390307,55 Lt). UAB „K1“ 2013-12-07 priėmimo–perdavimo aktu gražino visus treniruoklius (40 vnt.) Pareiškėjui, o šis pardavė juos Latvijos įmonei T1 SIA pagal 2013-11-29 išrašytą PVM sąskaitą faktūrą Nr. ŠTC 13/11-1 už 65000 Lt bei šią sumą nurodė pateiktoje prekių tiekimo ir paslaugų teikimo į kitas ES valstybes nares ataskaitoje. Pareiškėjas sąskaitoje Nr. 600 „Paslaugų savikaina, parduotų prekių savikaina“ apskaitė 362307,59 Lt prekių vertę pagal minėtą sąskaitą Nr. 20-10 bei ją įtraukė į sąnaudas, mažinančias apmokestinamąjį pelną.

Inspekcija nurodo, jog, atsižvelgiant į tai, kad Pareiškėjas iš Latvijos įmonės D1 SIA pagal 2010-12-17 sąskaitą Nr. 20-10 prekių nepirko, o sąskaitoje Nr. 600 neteisingai apskaitė pirkimą, pagrįstai Pareiškėjo sąnaudas sumažino 362307,59 Lt suma, t. y. 2010 m. – 13358,02 Lt, 2013 m. – 348949,57 Lt.

Pareiškėjas su minėtu Inspekcijos 2016-08-04 sprendimu Nr. 69-187 iš dalies nesutinka ir 2016-09-30 skunde teigia manantis, kad Inspekcijos sprendimas yra nepagrįstas, nes jame neatsižvelgta į jo teikiamus argumentus.

1. Pareiškėjas nurodo, kad pagrindinis Pareiškėjo veiklos tikslas – tenkinti viešuosius interesus vykdant visuomenei naudingą veiklą. Pareiškėjas veikia verslo, sveikatos priežiūros ir mokymo srityse (skunde išvardinti Pareiškėjo tikslai ir uždaviniai), taip pat skunde nurodoma, kad tokia veikla užsiimantis asmuo gali užsiimti ir komercine ūkine veikla.

Pareiškėjas nurodo, kad Vilniaus AVMI patikrinimo metu nustatė, kad Pareiškėjos įstatuose įregistruota švietimo veikla ir neatsižvelgdama į įstaigos įsteigimo tikslus, pasirašytas bei pateiktas sutartis ir į tai, kad įstaigoje dirba vienas žmogus, neturintis kvalifikacijos ir teisės vykdyti ATLS gydytojų mokymus, konstatavo, kad Pareiškėjas faktiškai vykdė ATLS mokymus ir dėl tos priežasties neturi teisės pirkti paslaugas pagal verslo liudijimus ir išmokėti gyventojams B klasės pajamoms priskiriamas išmokas. Vilniaus AVMI vertino, jog, kai gyventojas teikia paslaugas juridiniam asmeniui pagal tokius verslo liudijimus, pastarasis, prieš sudarydamas sutartis su fiziniiais asmenimis, privalo įsitikinti, ar gyventojui išmokamos išmokos galės būti priskiriamos pajamoms iš veiklos pagal verslo liudijimą. Tokia juridinio asmens pareiga atsiranda tam, kad jis galėtų tinkamai įvertinti, kurios klasės (A ar B) pajamoms turi būti priskiriamos gyventojui išmokamos išmokos ir tinkamai įvykdyti savo pareigas, nustatytas GPMĮ. Vilniaus AVMI padarė išvadą, kad Pareiškėjas kiekvienu atveju privalėjo įsitikinti, ar asmens turimas verslo liudijimas suteikia teisę jam teikti paslaugas Pareiškėjui. Taip pat padaryta išvada, kad Pareiškėjas turėjo galimybę susipažinti su fizinių asmenų, iš kurių Pareiškėjas tikrinamuoju laikotarpiu pirkė paslaugas, verslo liudijimų turiniu ir nustačiusi, kad fizinių asmenų pateikti dokumentai draudžia jiems teikti paslaugas Pareiškėjui, t. y. siekti civilinių teisinių santykių su Pareiškėju verslo liudijimų pagrindu, privalėjo vykdyti imperatyvias GPMĮ 23 straipsnio 1 dalies nuostatas, t. y. išmokėjusi išmokas, pagal mokesčio mokėjimo tvarką priskiriamas fizinių asmenų A klasės pajamoms, deklaruoti jas, išskaičiuoti ir sumokėti nuo jų pajamų mokesťį.

Skunde pažymima, kad Pareiškėjui ATLS mokymo paslaugas teikė fiziniai asmenys, veikiantys pagal verslo liudijimus su (x) žyma nurodytomis veiklos rūšimis, lemia tai, kad Pareiškėjas gyventojams išmokėtų sumų už ATLS mokymo paslaugas negalėjo priskirti gyventojų pajamoms iš veiklos pagal verslo liudijimą. Tačiau toks nustatytas norminių aktų reikalavimų pažeidimas nereiškia, jog Pareiškėjo gyventojams išmokėtos išmokos turi būti perkvalifikuojamos į A klasės gyventojų pajamas, nuo kurių prievolė išskaičiuoti mokesčius tenka Pareiškėjui. Remiantis GPMĮ 22 straipsniu, pažymėta, kad visos individualios veiklos pajamos (išskyrus pajamas, gautas už parduotą arba kitaip perleistą nuosavybėn nenukirstą mišką, apvaliąją medieną, netauriųjų metalų laužą) yra priskiriamos B klasės pajamoms. Gyventojas individualią veiklą gali vykdyti arba nustatyta tvarka įregistruoti individualią veiklą, arba įsigyti verslo liudijimą iš anksto sumokėdamas fiksuoto dydžio pajamų mokesťį nuo pajamų, gautų iš tokios individualios veiklos rūšies, kuri yra individualios veiklos, kuria gali būti verčiamasi turint verslo liudijimą, rūšių sąrašė, patvirtintame Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002-11-19 nutarimu Nr. 1797.

Pareiškėjas nurodo, kad verslo liudijimas yra vienas iš būdų, kuriuo asmuo, besiverčiantis individualia veikla, gali planuoti savo mokesčius, t. y. asmuo, vykdydamas individualią veiklą, gali mokėti fiksuoto dydžio įmokas, kurių sumokėjimas patvirtinamas verslo liudijimu, arba mokėti jam priklausančius mokesčius, apskaičiuojamus įprasta GPMĮ įtvirtinta tvarka, nuo visų pajamų, gautų verčiantis individualia veikla. Vien tai, kad tam tikrais atvejais asmeniui gali būti neleidžiama paslaugų teikti veikiant pagal verslo liudijimą (kaip nagrinėjamu atveju), dar nereiškia, jog toks asmuo pripažintinas kaip nevykdęs individualios veiklos apskritai. Tuo atveju, jei būtų nustatyta, kad fiziniai asmenys paslaugas Pareiškėjui teikė vykdydami individualią veiklą, jų gautos pajamos turėtų būti priskirtos B klasės pajamoms, nuo kurių, remiantis GPMĮ 25 straipsnio 1 dalimi, pajamų mokestį GPMĮ nustatyta tvarka deklaruoja, apskaičiuoja ir sumoka pats nuolatinis Lietuvos gyventojas arba jo įgaliotas asmuo.

Pareiškėjo teigimu, pasak Inspekcijos, Pareiškėjai paslaugas teikę fiziniai asmenys nevykdė individualios veiklos, todėl konstatuota, kad asmenys Pareiškėjai neturėjo teisės teikti paslaugų verslo liudijimų pagrindu, taigi jų pajamos turi būti priskirtos A klasės pajamoms. Tačiau, mokesčių administratorius, siekdamas pagrįsti pajamų priskyrimą A klasei ir vadovaudamasis MAĮ 67 straipsnio 1 dalimi, iš pradžių turėjo paneigti, kad fiziniai asmenys, deklaruavę, kad vykdo individualią veiklą (verslo liudijimų pagrindu), individualios veiklos realiai nevykdė.

Lietuvos Respublikoje galiojantys norminiai aktai istoriškai numatė, jog viena iš galimų fizinio asmens GPM sumokėjimo formų yra verslo liudijimo įsigijimas, kuriuo yra patvirtinamas asmens ketinimas užsiimti konkrečia verslo liudijime nurodyta (norminiame akte numatyta leistina) veikla bei GPM sumokėjimas. Tačiau, kadangi istoriškai nėra išvengta situacijų, kai tokiomis veiklos formomis yra piktnaudžiaujama, siekiant dirbtinai įforminti tokio pobūdžio santykius, mokant mažesnio dydžio GPM, įstatymų leidėjas yra numatęs tokios veiklos ribojimus: pagal verslo liudijimą užsiimti galima tik tam tikromis norminiuose aktuose nurodytomis veiklomis; asmenys, kurie užsiima tam tikra veikla (kuri yra specialiai nurodoma), negali teikti paslaugų juridiniams asmenims, užsiimantiems tokia pat veikla; tokių paslaugų teikimas kitiems juridiniams asmenims ribojamas, priklausomai nuo to, kokią dalį fizinio asmens gaunamų pajamų sudaro iš juridinio asmens gaunamos pajamos (Lietuvos Vyriausybės 2002-11-19 nutarimu Nr. 1797 „Dėl Verslo liudijimų išdavimo gyventojams taisyklių“ patvirtintų Verslo liudijimų išdavimo gyventojams taisyklių (Taisyklės) 2.3.2 punktą). Nustačius tokių apribojimų pažeidimus, tokio pobūdžio pajamos nėra pripažįstamos pajamomis, gautomis iš veiklos su verslo liudijimu, o gautų pajamų apmokestinimo klausimai turi būti sprendžiami pagal konkrečioje byloje nustatytas faktines aplinkybes, nulemiančius pajamų apmokestinimo režimą.

Pagal Taisyklių 2.3.2 punktą (redakcija galiojusi aktualiuoju laikotarpiu, patvirtinta 2008 m. balandžio 29 d. nutarimu Nr. 423) verslo liudijimas suteikia teisę parduoti savo gamybos prekes ir teikti paslaugas gyventojams, įmonėms, įstaigoms ir organizacijoms, jeigu kitaip nenustato individualios veiklos, kuria gali būti verčiamasi, turint verslo liudijimą, rūšių sąrašas, patvirtintas šiuo nutarimu. Nutarimu patvirtinto Individualios veiklos, kuria gali būti verčiamasi turint verslo liudijimą, rūšių sąrašo tarp nurodytų veiklos rūšių yra ir mokymo paslaugų veikla, kuri yra pažymėta ženkliuku „x“, kas reiškia, jog verslo liudijimas nesuteikia teisės teikti paslaugų įmonei ar kitam juridiniam asmeniui, jeigu veiklos, kuria gali būti verčiamasi turint liudijimą, rūšis yra viena iš veiklos, kuria verčiasi įmonė arba kitas juridinis asmuo, rūšių.

Atsižvelgiant į tai, Pareiškėjo ginčo esmė ir Pareiškėjo apmokestinimas priklauso nuo įstaigos ir fizinių asmenų veiklos vertinimo ir kvalifikavimo veiksmų atlikimo, kurių vietos mokesčių administratorius, vykdydamas MAĮ 26 straipsnio 1 dalies 7 punkte nustatytas funkcijas, nėra atlikęs, patikrinimo metu konstatuodamas, jog dėl Pareiškėjo ir fizinių asmenų vykdytos veiklos tapatumo, pastarieji negalėjo įmonei teikti paslaugų, todėl Pareiškėjo išmokėtos pajamos negali būti priskirtos pajamoms, gautoms iš veiklos su verslo liudijimu.

Pareiškėjo vertinimu, mokesčių administratorius nepagrįstai priskaičiavo nuo gyventojams išmokėtų 192100 Lt pajamų sumos 25056,52 Lt (192100 Lt x 15 % / 115 %) GPM nuo su darbo santykiais nesusijusių A klasės pajamų, iš jų: 2010 m. – 57000 Lt išmokų ir 7434,78 Lt GPM, 2011 m. 50000 Lt išmokų ir 6521,74 Lt GPM, 2012 m. – 37.300 Lt išmokų ir 4865,22 Lt GPM, 2013

m. – 47800 Lt išmokų ir 6234,78 Lt GPM. Pagal apskaitos duomenis 2010 m. Pareiškėjas išmokėjo 63500 Lt, iš jų 6500 Lt asmenims, vykdančioms individualią veiklą, šie asmenys nuo gautų pajamų susimokėjo 15 proc. GPM, 2011 m. – 52500 Lt, iš jų 2500 Lt Ž. D. , vykdančiam individualią veiklą (asmuo susimokėjo 15 proc. GPM), 2012 m. – 45000 Lt, iš jų 20000 Lt pagal partnerystės sutartį, šias pajamas asmenys deklaravo ir susimokėjo 15 proc. GPM, 2013 m. – 70000 Lt, iš jų 70000 Lt pagal partnerystės sutartį, šias pajamas asmenys deklaravo ir susimokėjo 15 proc. GPM. Kitos išmokos (132000 Lt) buvo atliktos pagal galiojančius verslo liudijimus, todėl Vilniaus AVMI atlikti skaičiavimai ir apskaičiuotas 7257 Eur GPM yra nepagrįsti.

Skunde nurodyta, kad Vilniaus AVMI klaidinančiai teigia, jog vieni gyventojai individualios veiklos pajamų nedeklaravo arba galimai deklaravo neteisingai, dar kiti deklaravo, tačiau didesnes sumas, nei gautos iš įstaigos, ir nustatyti, kokias pajamas iš įstaigos gavo (ar gavo) konkretus gyventojas, galima tik jo patikrinimo metu (įvertinus konkretaus gyventoją per atitinkamą laikotarpį visas gautas pajamas). Pareiškėjo žiniomis, buvo tiksliai nustatyta, kad visi gyventojai tinkamai deklaravo savo pajamas ir jų deklaravimas atitiko įstaigos teikiamas nustatytose FR0471 formose išmokėtas gyventojams sumas pagal atitinkamus kodus.

2. Kadangi Pareiškėjas yra ne pelno siekiantis vienetas, mokesčių administratorius laikosi pozicijos, kad Pareiškėjas gali savo sąnaudoms priskirti tik tas išlaidas, iš kurių yra gautos pajamos, o tai visiškai iškraipo Pareiškėjo steigimo veiklos tikslus bei Viešųjų įstaigų įstatymo nuostatas. Vilniaus AVMI nurodo, kad Latvijos mokesčių administratorius 2015-01-07 pateiktame atsakyme Nr. (25.8-09)-RI-64 į paklausimą dėl Pareiškėjo ATLS kursų organizavimo paslaugų pirkimo iš Latvijos įmonės D1 SIA nurodė, kad nėra informacijos, jog D1 SIA minėtą sandorį su Pareiškėju būtų apskaičiusi buhalterinės apskaitos registruose, taip pat nenustatyta kitų vykusių verslo sandorių tarp D1 SIA ir Pareiškėjo. D1 SIA ir Pareiškėjas mokesčių administratoriams pateikė skirtingus to paties sandorio dokumentus (išskyrus vieną sutartį Nr. 10/01/14-1). O tai prieštarauja faktinėms aplinkybėms, nes buvo pateikti dokumentai susiję su šiuo sandoriu. Be to, Latvijos įmonė D1 SIA negalėjo neapskaičiuoti gautų per banką pajamų iš Pareiškėjo, nes tai būtų apgaulingas apskaitos vedimas. Todėl nėra teisinio pagrindo teigti, kad šis sandoris neįvyko ir nebuvo patvirtintas priešpriešinės informacijos surinkimo metu.

Pareiškėjas nurodo, kad patikrinimo metu buvo netinkamai pritaikytos PMĮ 17 straipsnio 1 dalies nuostatos, jog leidžiami atskaitymai yra visos faktiškai patirtos įprastinės tokiai veiklai vieneto sąnaudos, būtinos vieneto pajamoms uždirbti ar vieneto ekonominei naudai gauti, nes viešoji įstaiga yra ne pelno siekiantis asmuo ir turi teisę už 2010 m. apskaitytas pagal D1 SIA sąskaitas Nr. STC10-01/1 – Nr. STC10-12/1 186000 Lt sąnaudas pripažinti tinkamomis išlaidomis, nors jos ir nesusijusios su Pareiškėjo pajamų uždirbimu. Be to, Pareiškėjas vykdė ūkinę komercinę veiklą ir nekomercinę veiklą tinkamai įgyvendindamas prisiimtus įsipareigojimus pagal pasirašytą su *American College of Surgeons Committee on Trauma and its ATLS Subcommittee* sutartį. Tam buvo sudaryta sutartis su SIA D1 dėl reklaminių kursų rengimo ir ATLS programos įgyvendinimo Estijoje, Latvijoje, Baltarusijoje bei Rusijoje.

3. Kadangi 2010 m. Pareiškėjas patyrė sąnaudas vykdydamas nekomercinę veiklą ir organizuodamas ATLS reklaminius mokymus užsienyje, o tam ir buvo gauta parama, todėl šios veiklai kompensuoti Pareiškėjas panaudojo gautą paramą ir pateikė ataskaitą apie šios paramos panaudojimą bei sumažino 11746 Lt patirtas sąnaudas, taip pat likusią 28747 Lt paramos dalį panaudojo šiai veiklai vykdyti bei suteiktai 1000 Lt labdarai ir šia suma sumažino sąnaudas, mažinančias apmokestinamąjį pelną iš viso 40493 Lt suma. 2011, 2012 ir 2013 m. parama nebuvo panaudota, 2013 m. panaudotos paramos suma 28000 Lt klaidingai buvo atvaizduota FR0478 ataskaitoje, nors apskaitoje paramos likutis buvo likęs nepanaudotas, todėl Inspekcijos teigimas, kad sąnaudos buvo sumažintos nesilaikant tvarkos per sąskaitą Nr. 642 „Panaudoti tiksliniai įnašai“, nedaro įtakos paramos panaudojimo tikslams ir faktui. Laikytina, kad Inspekcijos išvardintos paramos sumos buvo panaudotos vadovaujantis Labdaros ir paramos įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje numatytiems visuomenės naudingiems tikslams ir labdarai. Iš viso per 2010 m. 426111 Lt nuostolių, iš jų 40493 Lt išlaidas padengė iš gautos paramos bei 18 Lt sumokėjo delspinigius, iš viso sąnaudos, mažinančios apmokestinamąjį pelną, sudarė 385600 Lt, o pajamos

– 411849 Lt, kurios mažinamos leistinai neapmokestinamai sumai 25000 Lt, t. y. sudaro 386849 Lt, tokiu atveju apmokestinamasis pelnas sudaro 1249 Lt, o mokėtino pelno mokesčio suma turėjo sudaryti 187,35 Lt (54,26 Eur). Vilniaus AVMI nepagrįstai padidino pajamas panaudotos 40493 Lt paramos suma ir sumažino įstaigos patirtas sąnaudas. Be to, Pareiškėjas teigia, kad atvaizdavo gautas pajamas visa apimtimi ir jų nemažino, todėl didinti pajamas nėra pagrindo. Panaudodamas paramą Pareiškėjas mažino patirtų sąnaudų sumą, todėl Vilniaus AVMI pagal pateiktus dokumentus netinkamai nustatė, kad Pareiškėjas už 2013 m. privalėjo deklaruoti 486814 Lt apmokestinamąsias pajamas arba 28000 Lt daugiau, nei deklaravo, 200377 Lt sąnaudas arba 348950 Lt mažiau, nei deklaravo, 286437 Lt apmokestinamąjį pelną arba 376950 Lt daugiau, nei deklaravo.

4. Pareiškėjas teigia, kad Vilniaus AVMI netinkamai traktuoja sutarčių sampratą pagal civilinio kodekso nuostatas ir sutapatino prekių įsigijimą su disponavimu turtu pagal komiso sutartį. Tarp Europos Sąjungos šalių komiso pagrindais perduodamas turtas įforminamas išrašant sąskaitą faktūrą, todėl nėra pagrindo teigti, kad tai buvo prekių įsigijimas. Tikrinimo metu nebuvo nustatytos faktiškos aplinkybės, kokių teisiniu pagrindu Pareiškėjas naudojo savo veikloje gautas pagal komiso sutartį prekes, o tik formaliai nepripažino dalies įstaigos sąnaudų. Todėl, tinkamai įvertinus faktines aplinkybes, Pareiškėjas 2013 m. turėjo deklaruoti 486814 Lt pajamas ir 200377 Lt sąnaudas bei deklaruoti 286437 Lt gautą pelną, kuris mažinamas 25000 Lt neapmokestinamųjų pajamų suma ir pelnas prieš apmokestinimą sudaro 261437 Lt, kurie turėjo būti apmokestinti 15 proc. tarifu, t. y. Pareiškėjas turėjo sumokėti 39216 Lt (11358 Eur) pelno mokesčio, bet dėl klaidingai apskaitoje atvaizduotos treniruoklių operacijos, netinkamai apskaičiavo sąnaudų sumą.

Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta bei vadovaudamasis MAĮ 152 straipsnio 2 dalimi Pareiškėjas prašo panaikinti Vilniaus AVMI 2016-05-18 sprendimą Nr. (4.65)-FR0682-305 bei Inspekcijos 2016-08-04 sprendimą Nr. 69-87 ir priimti naują sprendimą.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) konstatuoja, jog Pareiškėjo skundas tenkintinas iš dalies, ginčijamas Inspekcijos 2016-08-04 sprendimas Nr. 69-87 dalyje dėl GPM ir su juo susijusių sumų naikintinas, o dėl PM ir su juo susijusių sumų – tvirtintinas.

Mokestinis ginčas kilo dėl Inspekcijos 2016-08-04 sprendimu Nr. 69-87 patvirtinto Vilniaus AVMI 2016-05-18 sprendimo Nr. (4.65)-FR0682-305, kuriuo Pareiškėjui nurodyta į biudžetą sumokėti 7256,90 Eur GPM, 2965,18 Eur GPM delspinigius, 726 Eur GPM baudą, 20543,62 Eur PM, 6782,59 Eur PM delspinigius, 2054 Eur PM baudą.

Iš bylos medžiagos matyti, jog mokesčių administratorius atliko Pareiškėjo GPM, PM apskaičiavimo, deklaravimo bei sumokėjimo teisingumo patikrinimą už laikotarpį nuo 2010-01-01 iki 2013-12-31. Pareiškėjo buhalterinėje apskaitoje apskaitytas ir iš Pareiškėjo kasos išmokėtas 192100 Lt išmokas gyventojams už suteiktas mokymo paslaugas mokesčių administratorius priskyrė A klasės pajamoms ir konstatavo, kad Pareiškėjas nuo minėtų išmokų GPM neišskaičiavo ir nedeklaravo. Vilniaus AVMI, vadovaudamasi GPMĮ 6 straipsnio, 20 straipsnio, 23 straipsnio 1 dalies nuostatomis, nuo išmokėtos 192100 Lt sumos Pareiškėjui apskaičiavo 25056,52 Lt GPM. Taip pat mokesčių administratorius nurodė, kad Pareiškėjas pateiktose paramos gavimo ir panaudojimo metinėse ataskaitose deklaravo, jog gavo paramą (2010 m. – 40493 Lt, 2013 m. – 28000 Lt) ir ją panaudojo visuomenei naudingiems tikslams, tačiau nepateikė tai pagrindžiančių įrodymų. Nustatyta, kad Pareiškėjas vykdė komercinę veiklą, teikė mokymo paslaugas (kitą, niekur nepriskirtą, švietimą), iš kurių uždirbo pelną. Vilniaus AVMI, vadovaudamasi PMĮ 4 straipsnio 6 dalies nuostatomis, gautą paramą (2010 – 40493 Lt, 2013 m. – 28000 Lt) priskyrė PM bazei. Taip pat nustatyta, kad Pareiškėjas į 2010 m. sąnaudas įtraukė 186000 Lt sumą, pagal Latvijos įmonės D1 SIA nuo 2010-01-29 iki 2010-12-29 įformintas sąskaitas Nr. STC10-01/1 – Nr. STC10-12/1 (12 vnt.) už ATLS kursų organizavimo paslaugas už Lietuvos Respublikos teritorijos ribų. Pareiškėjas dokumentų, patvirtinančių mokymo kursų organizavimą, nepateikė, Latvijos mokesčių administratorius nepatvirtino, jog Latvijos įmonė sandorį su Pareiškėju būtų apskaičiusi buhalterinės apskaitos registruose, todėl, vadovaujantis PMĮ 17 straipsnio 1 dalies

nuostatomis, Pareiškėjo 2010 m. sąnaudos sumažintos 186000 Lt. Skundžiamame sprendime taip pat nurodyta, kad Pareiškėjas tikrinamuoju laikotarpiu prekių iš Latvijos įmonės T1 SIA už 113040,88 Eur (390307,55 Lt) pagal 2010-12-17 sąskaitą Nr. 20-10 nepirko. Latvijos įmonė T1 SIA perėmė Pareiškėjo įsiskolinimą Latvijos įmonei D1 SIA, kuris susidarė pagal šios įmonės 2008-12-10 išrašytą sąskaitą Nr. 02-12/08 (Pareiškėjo gautus ir veikloje naudotus medicininius treniruoklius ir medžiagas, kuriems buvo skaičiuojamas nusidėvėjimas). Pareiškėjas didžiosios knygos sąskaitoje Nr. 600 nepagrįstai apskaitė 362307,59 Lt prekių vertę pagal sąskaitą Nr. 20-10, ją įtraukė į sąnaudas, mažinančias apmokestinamąjį pelną. Dėl šio pažeidimo Pareiškėjo sąnaudos sumažintos 362307,59 Lt suma, t. y. 2010 m. – 13358,02 Lt, 2013 m. – 348949,57 Lt.

Dėl gyventojų individualios veiklos vykdymo. Ginčas šioje dalyje yra kilęs dėl to, ar pagrįstai fiziniams asmenims, dirbusiems pagal verslo liudijimus ir individualios veiklos pažymas, Pareiškėjo išmokėtos B klasės išmokos buvo perkvalifikuotos į A klasės pajamas, nesusijusias su darbo santykiais, ir ar pagrįstai nuo jų apskaičiuoti mokėtini mokesčiai bei su jais susijusios sumos.

Pareiškėjas fiziniams asmenims už suteiktas paslaugas sumokėjo 192100 Lt (132000 Lt pagal pajamų rūšies kodą 92 – pajamos iš veiklos, vykdytos pagal verslo liudijimą, ir 60100 Lt pagal pajamų rūšies kodą 70 – kitos pajamos).

Vilniaus AVMI patikrinimo akto 5 puslapyje nurodyta, jog Pareiškėjas 2010–2012 m. fiziniams asmenims išmokėjo 132000 Lt už ATLS mokymus. Šias paslaugas teikę asmenys (asmenų sąrašas – patikrinimo akto 1 priede) buvo įsigiję verslo liudijimus kvalifikacijos tobulinimo veiklai (nuo 2012 m. – kvalifikacijos tobulinimo ir papildomo mokymo veiklai). Mokesčių administratorius, remdamasis Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002-11-19 nutarimu Nr. 1797 „Dėl Verslo liudijimų išdavimo gyventojams taisyklių“ patvirtintomis Verslo liudijimų išdavimo gyventojams taisyklėmis nurodė, kad suaugusiųjų kvalifikacijos tobulinimo veiklos verslo liudijimas, kuris yra pažymėtas „x“ ženklu, nesuteikia teisės teikti paslaugų juridiniams asmenims, jeigu veiklos, kuria gali būti verčiamasi turint verslo liudijimą, rūšis yra viena iš veiklos, kuria verčiasi juridinis asmuo, rūšių. Vilniaus AVMI nustatė, kad fiziniams asmenims 132000 Lt buvo išmokėti būtent už tokią veiklą, kuria verčiasi pats Pareiškėjas, todėl konstatavo, kad Pareiškėjas šiems asmenims išmokėjo A klasės, o ne B klasės (individualios veiklos) pajamas pagal verslo liudijimą mokymo paslaugas teikiantiems asmenims.

Mokesčių administratorius nurodo, kad Pareiškėjas, išmokėdamas gyventojams išmokas už mokymo paslaugas, neįsitikino, kad gyventojai (asmenų sąrašas – patikrinimo akto 2 priede) pagal GPMĮ 35 straipsnio 2 dalies nuostatą informavo mokesčių administratorių apie pradedamą vykdyti individualią veiklą, pateikė prašymus FR0792 ir kt. Pareiškėjas, neturėdamas dokumentų apie gyventojų vykdomą individualią veiklą, jiems išmokėtas lėšas priskyrė B klasės pajamoms. Nustatyta, kad 8 gyventojai paslaugų teikimo momentu nebuvo įsiregistravę mokesčių mokėtojų registre, 5 gyventojai buvo įsiregistravę kitas veiklas, tačiau tokia registracija nesuteikė teisės švietimo paslaugų. Vilniaus AVMI konstatavo, kad šiems asmenims Pareiškėjo išmokėtos 60100 Lt lėšos už mokymo paslaugas nepriskirtinos gyventojų pajamoms iš individualios veiklos.

Kadangi gyventojų vykdyta veikla (Pareiškėjui suteiktos paslaugos) abiem atvejais nepriskirta individualiai veiklai, jas mokesčių administratorius kvalifikavo kaip A klasės pajamas ir prievolę sumokėti GPM už minėtus asmenis priskyrė Pareiškėjui.

Pareiškėjas skunde nurodo, jog aplinkybė, kad asmenys teikė paslaugas vykdydami individualią veiklą „pagal pažymas“ neįsiregistravę paslaugų teikimo arba negalėdami paslaugų teikti juridiniams asmenims pagal verslo liudijimus, nėra pagrindas konstatuoti, jog fiziniai asmenys individualios veiklos nevykdė, ir dėl šios priežasties pajamas priskirti A klasės pajamoms ir perkelti GPM prievolę Pareiškėjui.

Komisija pažymi, jog GPMĮ 22 straipsnio 2 dalies 1 punkte, kuriuo pasisakydamas dėl pajamų kvalifikavimo remiasi mokesčių administratorius, nurodyta, jog A klasės pajamoms priskiriamos iš Lietuvos vieneto gautos pajamos, išskyrus <...> individualios veiklos pajamas <...>. B klasės pajamoms priskiriamos visos A klasei nepriskiriamos pajamos.

Pagal GPM 23 straipsnį nuo pajamų, priskiriamų gyventojų A klasės pajamoms, pajamų mokesťį apskaičiuoja ir sumoka į biudžetą mokesčius išskaičiuojantis asmuo.

Išanalizavusi minėtų teisės normų turinį, Komisija sutinka su mokesčių mokėtojo pozicija, kad tais atvejais, kai asmenys yra sumokėję už verslo liudijimą, įstatymas nenumato reikalavimo paslaugų pirkėjui identifikuoti, ar verslo liudijimus įsigiję asmenys faktiškai verčiasi individualia veikla ir kokia konkrečiai. Teisės normų, įtvirtinančių tokią juridinio asmens pareigą mokesčių administratorius nei patikrinimo akte, nei sprendimuose nenurodo, tačiau teigia, kad asmenys dėl savo vykdytos veiklos pobūdžio laikytini individualios veiklos nevykdančiais. Tačiau GPMĮ nėra reglamentuota, jog pareiga nustatyti, kokios individualios veiklos vykdymą yra įregistravę fiziniai asmenys, tenka juridiniam asmeniui, įsigyjančiam paslaugas.

Komisija pažymi, kad LVAT praktikoje yra nusistovėjęs taisyklės, kuriomis vadovaujantis vertinama ar konkretūs fiziniai asmenys vykdo individualią veiklą. Individualios veiklos vykdymo požymiais laikytini veiklos savarankiškumas, tęstinumas ir atlyginamumas / versliškumas (pavyzdžiui: LVAT 2015-11-16 sprendimas adm. b. Nr. A-1919-556/2015, LVAT 2009-01-21 nutartis adm. b. Nr. A556-125/2009, LVAT išplėstinės teisėjų kolegijos 2006-10-20 sprendimas adm. b. Nr. A14-916/2006, LVAT išplėstinės teisėjų kolegijos 2006-06-16 sprendimas adm. b. Nr. A5-902/2006, LVAT 2007-07-05 nutartis adm. b. Nr. A8-693/2007 ir t. t.) .

Inspekcija nustatė, kad viena iš Pareiškėjo vykdytos veiklos rūšių (kitas, niekur kitur nepriskirtas švietimas EVRK 855900) atitinka dalies gyventojų (patikrinimo akto 1 priedas) įregistruotą veiklą (veiklos kodas 59, vėliau – 103; šios veiklos rūšys pažymėtos ženklu „x“, kas reiškia, jog verslo liudijimas nesuteikia teisės parduoti savo gamybos prekių ir teikti paslaugų įmonei ar kitam juridiniam asmeniui, jeigu veiklos, kuria gali būti verčiamasi turint verslo liudijimą, rūšis yra viena iš veiklos, kuria verčiasi įmonė ar kitas juridinis asmuo, rūšių). T. y. šie fiziniai asmenys pardavė Pareiškėjui, juridiniam asmeniui, paslaugas, versdamiesi veikla, kuria, Inspekcijos vertinimu, verčiasi ir Pareiškėjas.

Komisija pabrėžia, kad poįstatyminiais teisės aktais (Veiklų, kuriomis gali būti verčiamasi turint verslo liudijimą, rūšių klasifikatorius, patvirtintas Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2002-11-21 įsakymu Nr. 333 „Dėl Verslo liudijimo formos ir Veiklų, kuriomis gali būti verčiamasi turint verslo liudijimą, rūšių klasifikatoriaus patvirtinimo“) yra pasisakoma dėl veiklų vykdančių *fizinių asmenų* teisių ir pareigų, t. y. reglamentuojama, kad asmenys, įgiję verslo liudijimą tokiais veiklais, neįgyja teisės pagal šį verslo liudijimą teikti paslaugas juridiniams asmenims. Nagrinėjamu atveju tai reiškia, kad fiziniai asmenys, teikdami paslaugas Pareiškėjui pažeidė *jiems* taikomus teisės aktų reikalavimus.

Pažymėtina, kad verslo liudijimas apibrėžiamas kaip GPMĮ ir jį įgyvendinančių teisės aktų nustatyta tvarka išduotas dokumentas, patvirtinantis nustatyto fiksuoto dydžio pajamų mokesčio sumokėjimą verčiantis individualia veikla ir (arba) nekilnojamojo pagal prigimtį daikto nuomos veikla, jeigu šios veiklos rūšys įtrauktos į Lietuvos Respublikos Vyriausybės patvirtintą veiklos rūšių sąrašą. Kitaip tariant – verslo liudijimas yra vienas iš būdų, kuriuo asmuo, besiverčiantis individualia veikla, gali planuoti savo mokesčius, t. y. asmuo, vykdydamas individualią veiklą, gali mokėti fiksuoto dydžio įmokas, kurių sumokėjimas patvirtinamas verslo liudijimu, arba mokėti jam priklausančius mokesčius, apskaičiuojamus įprasta GPMĮ įtvirtinta tvarka, nuo visų pajamų, gautų verčiantis individualia veikla.

Ta aplinkybė, kad tam tikrais atvejais asmeniui gali būti neleidžiama paslaugų teikti, veikiant pagal verslo liudijimą (kaip nagrinėjamu atveju), nesudaro pagrindo daryti išvadą, jog asmuo pripažintinas nevykdžiusiu individualios veiklos. Tačiau minėtu teisės aktu nėra reglamentuota individuali veikla ne pagal verslo liudijimą, ir nėra nustatytas ribojimas verčiantis ta pačia veikla ne pagal verslo liudijimą teikti analogiškas paslaugas juridiniams asmenims. Taip pat nėra reglamentuota, kad tokiais atvejais pajamos priskirtinos A klasės pajamoms, o pareiga sumokėti GPM tenka mokesčių išskaičiuojančiam asmeniui. Be to, jei fizinis asmuo visgi pažeidė reikalavimus ir suteikė paslaugas juridiniam asmeniui, minėtas teisės aktas juridiniam asmeniui, įsigijusiam tokią paslaugą, nenumato pareigos atlikti išsamų gyventojų veiklos tyrimą, išanalizuoti gyventojų veiklos pobūdį ir spręsti dėl pajamų perkvalifikavimo.

Iš bylos medžiagos matyti, kad mokesčių administratorius neginčija, jog fiziniai asmenys teikė Pareiškėjui paslaugas, atitinkančias individualios veiklos požymius (pagal verslo liudijimus

ar „pagal pažymas“), tačiau pagal norminius aktus arba negalėjo tokių paslaugų teikti (Pareiškėjo išmokėtų lėšų suma 132000 Lt) arba individualios veiklos pažymų nebuvo papildę Pareiškėjui teikiama mokymo paslauga. Tačiau, Komisijos vertinimu, minėti fizinių asmenų veiklos įregistravimo trūkumai nėra pagrindas konstatuoti, šie gyventojai individualios veiklos paslaugų Pareiškėjui neteikė, ir, atitinkamai, Pareiškėjo išmokėtas lėšas perkvalifikuoti iš B į A klasės pajamas. Mokesčių administratoriui, atliekančiam tokį perkvalifikavimą, tenka pareiga pagrįsti, kad individualios veiklos pajamos nebuvo teikiamos, o šios aplinkybės nagrinėjamu atveju mokesčių administratorius neanalizavo ir nepagrindė.

Komisija konstatuoja, kad nagrinėjamu atveju mokestinė prievolė už gyventojams išmokėtas lėšas juridiniam asmeniui negali būti perkelta. Pažymėtina, kad mokesčių administratoriaus šiame mokestiniame ginčia taikoma praktika perkvalifikuoti pajamas iš B klasės į A klasę nesant surinktų įrodymų, paneigiančių individualios veiklos vykdymą, negali būti pripažinti pagrįsta ir teisėtai formuojančia mokestinę prievolę.

Dėl ATLS kursų organizavimo paslaugų įsigijimo iš D1 SIA. Inspekcija nurodė, kad Pareiškėjas į 2010 m. sąnaudas įtraukė 186000 Lt sumą, pagal Latvijos įmonės D1 SIA nuo 2010-01-29 iki 2010-12-29 išrašytas sąskaitas Nr. STC10-01/1 – Nr. STC10-12/1 (12 vnt.) už ATLS kursų organizavimą pagal 2010-01-14 sutartį.

Pareiškėjas mokesčių administratoriui 2014-04-29 pateikė D1 SIA raštą Nr. 42-6431, kuriame Latvijos įmonės atstovas S. N. nurodė, kad kursai Taline 2010 m. buvo organizuoti, juose apmokyti 4 instruktoriai, mokymus vedė lektorius T. S. . Vilniaus AVMI nustatė, kad T. S. yra Pareiškėjo steigėjas, kuris iš užsienio šalių gautų pajamų nedeklaravo. Rašte taip pat nurodyta, kad Estijoje buvo apmokyti 4 instruktoriai, o Maskvoje buvo apmokyta 20 asmenų. Vilniaus AVMI 2014-06-12 pranešime apie atliktą mokestinį tyrimą Nr. (4.65)-FR0687-838 nurodyta, kad Pareiškėjas nepateikė susirašinėjimų su D1 SIA dėl paslaugų pirkimo ir informacijos pateikimo, taip pat duomenų apie kitas išlaidas, susijusias su paslaugos įsigijimu (apmokėjimo už patalpų nuomą, duomenų, kur ir kada konkrečiai vyko mokymai, kas užsakė mokymus ir t. t.). Taip pat Pareiškėjas neapskaitė ir nedeklaravo pajamų, gautų už mokymo paslaugas iš šių paslaugų pirkėjų (užsienio asmenų), nepateikė sutarčių dėl paslaugų įsigijimo iš Pareiškėjo.

Atsiskaitymas tarp šalių pagal ginčo sandorį vyko ne atliekant tiesioginį apmokėjimą, bet pagal trišales reikalavimų–įskaitymų sutartis, pagal kurias Pareiškėjo įsiskolinimą D1 SIA perėmė kita Latvijos įmonė T1 SIA.

Mokesčių administratorius nurodo, kad Pareiškėjas nepateikė dokumentų, patvirtinančių kursų organizavimą. Pagal VIES sistemos duomenis nustatyta, kad D1 SIA paslaugų teikimo Pareiškėjui nedeklaravo. Latvijos mokesčių administratorius taip pat nepatvirtino, jog Latvijos įmonė sandorį su Pareiškėju būtų apskaičiusi buhalterinės apskaitos registruose, todėl, vadovaujantis PMĮ 17 straipsnio 1 dalies nuostatomis, Pareiškėjo sąnaudos 2010 m. sumažintos 186000 Lt.

Pareiškėjas nurodo, kad minėtus kursus organizavo reklaminiais tikslais, siekdamas populiarinti ATLS programą ir įgyvendinti ją Latvijoje, Estijoje, Baltarusijoje ir Rusijoje. Skunde nurodyta, kad mokesčių administratorius netinkamai taikė PMĮ 17 straipsnio 1 dalies nuostatas, pagal kurias, leidžiamiems atskaitymams priskirtinos visos faktiškai patirtos įprastinės tokiai veiklai vieneto sąnaudos, būtinos vieneto pajamoms uždirbti ar ekonominei naudai gauti. Pareiškėjo teigimu, kadangi Pareiškėjas yra ne pelno siekiantis asmuo, jis turi teisę 2010 m. pagal sutartį su D1 SIA patirtas sąnaudas pripažinti tinkamomis išlaidomis, nors jos ir nesusijusios su Pareiškėjo pajamų uždirbimu.

Kadangi nagrinėjamu atveju Pareiškėjo patirtos išlaidos kursų Taline organizavimui nėra įprastinės, jos negali būti priskirtos leidžiamiems atskaitymams. Pareiškėjo teiginys, jog viešosios įstaigos kaip ne pelno siekiančio asmens sąnaudos pripažintinos leidžiamais atskaitymais net ir tais atvejais, kai jos neskirtos pajamoms uždirbti ar ekonominei naudai gauti, nėra pagrįstas. Ne pelno siekiantiems asmenims PMĮ 31 straipsnio 1 dalies 13 punkto (iš pajamų negali būti atskaitomos kitos nesusiję su pajamų uždirbimu ir neįprastinės vieneto vykdomai veiklai sąnaudos bei sąnaudos, nelaikomos leidžiamais atskaitymais) taikymo išimčių nėra numatyta. Pelno

nesiekiančio vieneto sąnaudos, nesusijusios su pajamų uždirbimu ir neįprastinės jo vykdomai veiklai sąnaudos bei sąnaudos nelaikomos leidžiamais atskaitymais pagal PMĮ, priskiriamos neleidžiamiems atskaitymams ir, apskaičiuojant apmokestinamąjį pelną, iš pajamų neatskaitomos. Taigi, Pareiškėjui tenka pareiga surinkti ir saugoti dokumentus bei kitus įrodymus, patvirtinančius patirtų sąnaudų pobūdį bei pagrįsti tokių sąnaudų priskyrimą leidžiamiems atskaitymams.

Pareiškėjas skunde taip pat teigia, kad minėtas išlaidas patyrė reklamos tikslams ir ATLS programos sklaidai. Sąnaudos reklamai ir reprezentacijai pagal PMĮ 17 straipsnio 2 dalies 4 punktą priskiriamos ribojamų dydžių leidžiamiems atskaitymams. PMĮ 22 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad reklamos sąnaudomis pripažįstamos vieneto sąnaudos, skirtos informacijai, susijusiai su vieneto veikla ir skatinančiai įsigyti prekių ar naudotis paslaugomis, bet kokia forma ir bet kuriomis priemonėmis skleisti esamiems ar potencialiems pirkėjams, išskyrus kontroliuojamuosius vienetus, kontroliuojančius asmenis ar vienetų grupės narius, informuoti.

Komisija pažymi, kad siekiant išlaidas įtraukti į leidžiamus atskaitymus kaip sąnaudas reklamai, reikalinga pagrįsti, kad tokios sąnaudos atitinka reklamos apibrėžimą pagal PMĮ 22 straipsnio 1 dalį. Mokestinio ginčo byloje tokių duomenų nėra, Pareiškėjo skunde tokių argumentų ir teiginius pagrindžiančių objektyvių duomenų taip pat neteikiama. Pažymėtina, kad pagal Pareiškėjo direktorės O. S. 2014-07-25 paaiškinimą Pareiškėjas organizuoja mokymus, tačiau pats mokymų nevykdo ir neturi teisės jų vykdyti – Pareiškėjas turi teisę organizuoti kursus ir atrinkti kurso paskaitoms skaityti paruoštus JAV instruktorius. Pareiškėjas nurodo mokymų organizavimo paslaugas įsigijęs iš D1 SIA, taigi, jis pats šių mokymų neorganizavo. Pažymėtina, kad šiuo aspektu Pareiškėjas prieštarauja pats sau, nes duomenų apie Taline ir Maskvoje vykdytus mokymus nėra pateikta. Taip pat nėra duomenų, patvirtinančių, kad Pareiškėjas pats atrinko instruktorius mokymams vesti Taline ir Maskvoje, tuo labiau, kad šie instruktoriai buvo paruošti JAV. Byloje taip pat nėra duomenų, ar Pareiškėjo vardas ir teikiamų paslaugų (t. y. mokymų organizavimo) turinys buvo skelbiamas mokymų metu, kokia buvo tikslinė auditorija ir kokiu būdu tai galėjo prisidėti prie Pareiškėjo vykdomų mokymo organizavimo paslaugų sklaidos.

Komisijos vertinimu, tokia Pareiškėjo pozicija nėra pagrįsta objektyviais duomenimis, nėra atspindėta Pareiškėjo buhalterinėje apskaitoje ir nebuvo teikiama mokesčių administratoriui, todėl laikytina gynybine pozicija, suformuota mokestinio ginčo metu. Atsižvelgiant į tai, konstatuotina, kad Inspekcija pagrįstai minėtų sąnaudų nepriskyrė leidžiamiems atskaitymams, kaip nesusijusių su pajamų uždirbimu.

Dėl paramos panaudojimo saviems tikslams. Inspekcija nurodo, kad Pareiškėjas pateiktose paramos gavimo ir panaudojimo metinėse ataskaitose deklaravo, jog parama (2010 m. – 40493 Lt, 2013 m. – 28000 Lt) buvo panaudota saviems tikslams. Pareiškėjas dokumentų, patvirtinančių paramos panaudojimą saviems tikslams, nepateikė. Nustatyta, kad Pareiškėjas vykdė komercinę veiklą, teikė mokymo paslaugas (kitą, niekur nepriskirtą, švietimą), iš kurių uždirbo pelną. Mokesčių administratorius, vadovaudamasis PMĮ 4 straipsnio 6 dalies nuostatomis, gautą paramą (2010 – 40493 Lt, 2013 m. – 28000 Lt) priskyrė pelno mokesčio bazei.

Pareiškėjas su šia pozicija nesutinka ir skunde nurodo, kad parama buvo panaudota kompensuoti sąnaudas, kurias Pareiškėjas patyrė vykdydamas nekomercinę veiklą, t. y. organizuodamas ATLS reklaminius mokymus užsienyje. Pareiškėjas nurodo, jog veiklos kompensavimui panaudojęs gautą paramą pateikė ataskaitą apie paramos panaudojimą ir sumažino 11746 Lt patirtas sąnaudas, taip pat likusią 28747 Lt paramos dalį panaudojo pastabų 4 punkte nurodytai veiklai vykdyti (minėtame punkte Pareiškėjas kalba apie treniruoklių perleidimą komiso pagrindais) bei suteiktai 1000 Lt labdarai ir šia suma sumažino sąnaudas, mažinančias apmokestinamąjį pelną 40493 Lt sumai. 2011, 2012 ir 2013 m. panaudotos paramos suma 28000 Lt ataskaitoje FR0478 atvaizduota klaidingai, nors apskaitoje paramos likutis buvo likęs nepanaudotas. Todėl teigimas, kad sąnaudos buvo sumažintos nesilaikant tvarkos per 642 „Panaudoti tiksliniai įnašai“, nedaro įtakos paramos panaudojimo tikslams ir faktui.

PMĮ 5 straipsnio 1 dalies 4 punkte nurodyta, kad gauta parama, panaudota ne pagal Lietuvos Respublikos labdaros ir paramos įstatyme (toliau – LPI) nustatytą paramos paskirtį <...> apmokestinama be atskaitymų, taikant 15 proc. PM tarifą. LPI 3 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad

Paramos tikslas – teikti paramos dalykus šiame įstatyme nurodytiems paramos gavėjams jų įstatuose ar nuostatuose arba religinių bendruomenių, bendrijų ir centrų kanonuose, statutuose ir kitose normose numatytiems šio straipsnio 3 dalyje nurodytiems visuomenei naudingiems tikslams.

Pažymėtina, kad Pareiškėjui tenka pareiga pagrįsti, kad parama buvo panaudota pagal numatytą paskirtį ir toks pagrindimas galimas tik remiantis objektyviais įrodymais. Šiuo atveju Pareiškėjo teiginius pagrindžiantys įrodymai nėra pateikti, t. y. Pareiškėjas nepateikia duomenų, kad mokymai užsienyje yra pripažintini paramos paskirtį atitinkančia veikla, kad ginčijamos lėšos buvo panaudotos būtent šiems mokymams organizuoti. Komisija, išanalizavusi bylos medžiagą, konstatuoja, jog byloje esantys dokumentai nėra pakankami patikrinti Pareiškėjo teiginiams dėl paramos panaudojimo ar jos likučio. Iš Pareiškėjo skundo taip pat neįmanoma suprasti, kokioms konkrečioms sąnaudoms panaudota parama ir kokią dieną yra fiksuotas likučio buvimas ar nebuvimas. Atsižvelgiant į tai, kad mokesčių mažinančių sąlygų egzistavimą privalo pagrįsti tokia įstatymo nuostata siekiantis pasinaudoti asmuo, konstatuotina, kad Pareiškėjas nepateikė pakankamai duomenų, patvirtinančių jo teiginius ir pasirinktą apmokestinimo būdą.

Dėl treniruoklių įsigijimo. Inspekcija nurodo, kad Pareiškėjas tikrinamuoju laikotarpiu prekių iš Latvijos įmonės T1 SIA už 113040,88 Eur (390307,55 Lt) pagal 2010-12-17 sąskaitą Nr. 20-10 nepirko. Latvijos įmonė T1 SIA Pareiškėjo įsiskolinimą perėmė iš Latvijos įmonės D1 SIA, kuris susidarė pagal šios įmonės 2008-12-10 išrašytą sąskaitą Nr. 02-12/08 (už Pareiškėjo gautus ir veikloje naudotus medicininius treniruoklius ir medžiagas, kuriems buvo skaičiuojamas nusidėvėjimas). Teigiama, jog Pareiškėjas didžiosios knygos sąskaitoje Nr. 600 nepagrįstai apskaitė 362307,59 Lt prekių vertę pagal sąskaitą Nr. 20-10, ją įtraukė į sąnaudas, mažinančias apmokestinamąjį pelną. Dėl šio pažeidimo Pareiškėjo sąnaudos sumažintos 362307,59 Lt suma, t. y. 2010 m. – 13358,02 Lt, 2013 m. – 348949,57 Lt.

Kaip matyti iš bylos medžiagos, Pareiškėjas įsigijo treniruoklius iš Latvijos įmonės D1 SIA pagal 2008-12-10 sąskaitą Nr. 02-12/08 už 445219,98 Lt. Šiuos treniruoklius Pareiškėjas apskaitė kaip ilgalaikį turtą ir 2010–2013 m. apskaičiavo 417378 Lt ilgalaikio turto nusidėvėjimą. Su D1 SIA pareiškėjas už prekes neatsiskaitė – Pareiškėjo buhalterinėje apskaitoje 2010-01-01 fiksuotas 390308 Lt įsiskolinimo Latvijos įmonei D1 SIA likutis. Šį įsiskolinimą pagal trišales reikalavimų įskaitymų sutartis iš D1 SIA perėmė kita Latvijos įmonė T1 SIA ir išrašė Pareiškėjui 2010-12-17 sąskaitą Nr. 20-10. Šios sąskaitos duomenis Pareiškėjas įtraukė į sąnaudų sąskaitą (600 sąskaita) kaip prekių ir paslaugų savikainą ir pirmiau paminėta suma sumažino apmokestinamąjį pelną.

Komisija pažymi, jog Pareiškėjas elgdamasis mokesčių administratoriaus sprendimuose ir patikrinimo akte nurodytu būdu, minėtų prekių kaina sumažino mokėtiną pelno mokesčių du kartus, tačiau atsiskaityta už prekes buvo tik kartą. T. y. Pareiškėjas pelno mokesčių pirmą kartą sumažino, kai įsigijo prekes iš D1 SIA pagal 2008-12-10 sąskaitą Nr. 02-12/08 ir šioms prekėms skaičiavo nusidėvėjimą 2009–2013 m., o antrą kartą – kai pagal T1 SIA 2010-12-17 sąskaitą Nr. 20-10 apskaitė prekių vertę bei įtraukė ją į sąnaudas, mažinančias apmokestinamąjį pelną.

Pareiškėjas teikia argumentus, jog disponavimą pagal komiso sutartį mokesčių administratorius nepagrįstai sutapatino su prekių įsigijimu. Patikrinimo akte nurodoma, kad mokesčių administratorius vertina tik Pareiškėjo sandoriu su D1 SIA įsigytas prekes pagal 2008-12-10 sąskaitą faktūrą, todėl iš Pareiškėjo skundo nėra aišku, kurioje dalyje mokesčių administratorius nepagrįstai apskaitė T1 SIA treniruoklių perleidimą Pareiškėjui pagal 2009-11-26 komiso sutartį. Todėl, atsižvelgiant į tai, kad Pareiškėjo skunde apsiribojama žodiniiais pasvarstymais ir konkretūs skaičiavimai nepateikiami, Pareiškėjo motyvai dėl šių skaičiavimų atmetini kaip nepagrįsti.

Atsižvelgdama į šioje Komisijos sprendimo dalyje nurodytas teisės aktų nuostatas ir faktines aplinkybes, bei Pareiškėjo teikiamų objektyvių duomenų stoką, Komisija konstatuoja, kad dalyje dėl PM ir su juo susijusių sumų apskaičiavimo Inspekcijos sprendimas tvirtintinas, nes, vadovaujantis ginčo bylos duomenimis, šioje ginčo dalyje Inspekcija priėmė teisėtą ir pagrįstą sprendimą sumokėti Pareiškėjui į biudžetą 20543,62 Eur PM, 6782,59 Eur PM delspinigius, 2054 Eur PM baudą.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 156 str. 1 dalimi, 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

1. Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-08-04 sprendimo Nr. 69-87 dalį, kuria Pareiškėjui nurodyta sumokėti į biudžetą 7256,90 Eur GPM, 2965,18 Eur GPM delspinigius, 726 Eur GPM baudą.

2. Patvirtinti sprendimą Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-08-04 sprendimo Nr. 69-87 dalį, kuria Pareiškėjui nurodyta sumokėti į biudžetą 20543,62 Eur PM, 6782,59 Eur PM delspinigius, 2054 Eur PM baudą.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos. Mokesčių administravimo įstatymo 164 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad dokumentų, siunčiamų registruotu laišku, įteikimo mokesčių mokėtojui diena laikoma penkta darbo diena, einanti po mokesčių administratoriaus siunčiamos korespondencijos perdavimo paštui dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Martyno Endrijaičio

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene